

M 304 622

Kychně si

na stopě

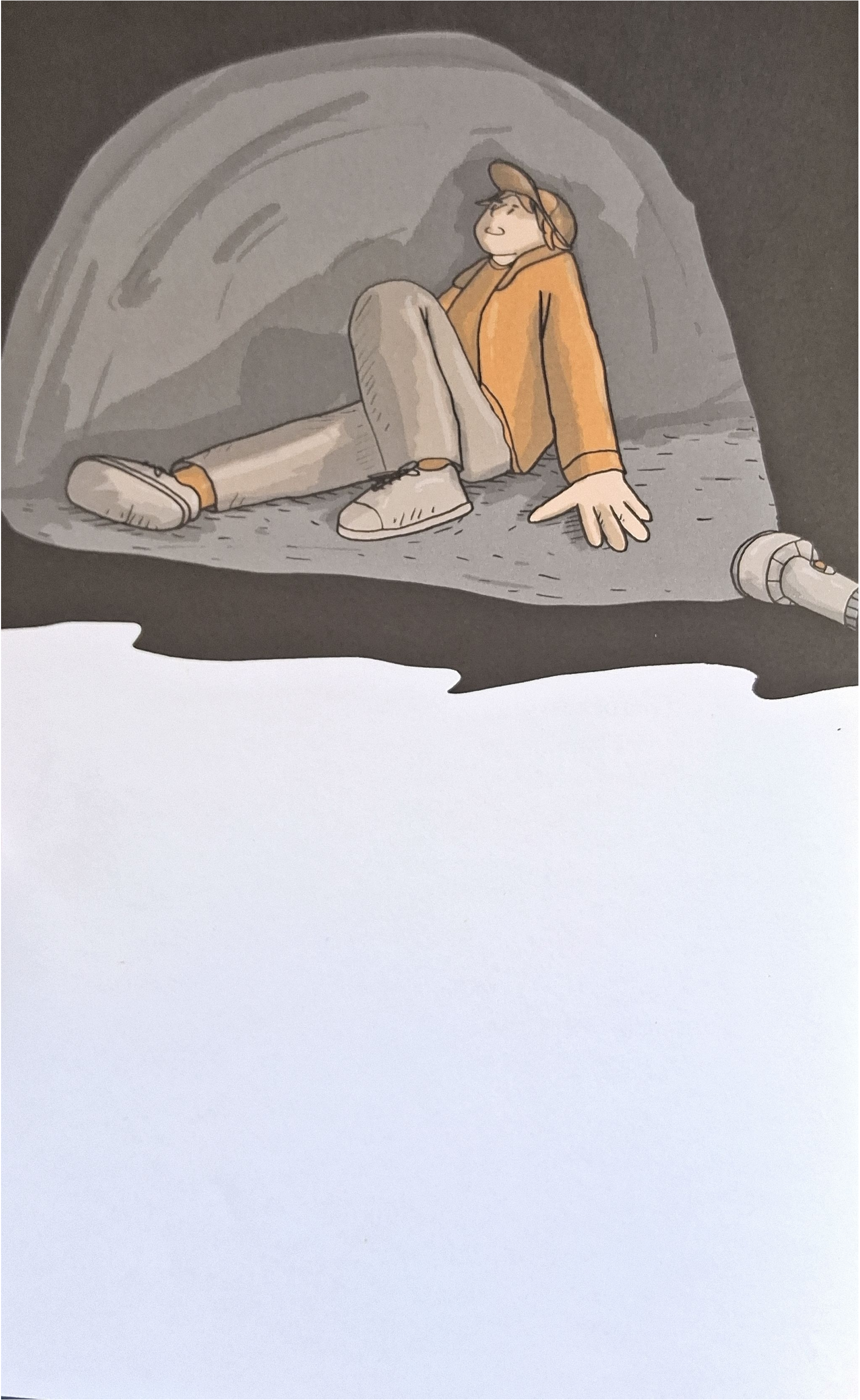
Barabizna

Lucie
Hlavinková

Albatros

Ilustroval
Filip Zatloukal

Nic není, jak má být

Mates se probрал z bezvědomí a zasténal bolestí. Na několik okamžiků si nemohl vzpomenout, kde to je a jak se sem dostal, až teprve pach plísně a prach v nose mu připomněly, kde se ocitl.

Ležel na podlaze sklepa toho děsivého opuštěného domu.

Propadl se sem z horního patra, když sem vlezli s kluky. Ale kde teď jsou? Proč ho tu nechali?

Sykl bolestí, když se pokusil vstát. Měl strach, tohle místo mu připadalo jako z hororu; obzvlášť teď, když zjistili, co se tu skutečně odehrávalo. Rozhlédl se ve snaze objevit způsob, jak se odsud dostat, když tu ho polil děs, jako by mu někdo sáhl ledovou rukou na zátylek.

Kus od něho leželo tělo, celé v černém, bez pohnutí.

Chtěl začít křičet, ale nemohl, v krku měl úplně sucho.

Jak se to stalo, že je teď bezmocný, uvězněný v hloubce s mrtvolou, nebo co to vlastně je?

Vždyt chtěl jen zažít něco zajímavého, tak jak je možné, že to skončilo takhle?

V hlavě mu naskočil sled událostí, který vedl až do tohoto okamžiku.

Mates tu barabiznu zahlédl jen koutkem oka. Vlastně si vůbec nebyl jistý, co to v propletených větvích vidí. Byl strašně unavený. Vraceli se s rodiči z dovolené a navigace je vedla po klikatých neznámých silničkách, protože všechny hlavní cesty byly poslední den prázdnin totálně ucpané. Měl pocit, že už jedou celou věčnost, a chtělo se mu spát.

Prapodivnou ponurou budovu s vymlácenými okny viděl jen zábleskem, a to ještě těžko říct, jestli se mu to jenom nezdálo. Vypadala jako strašidelný dům z nějakého hororu nebo hodně zlého snu. Vlastně

to byla ta nejzajímavější věc, jakou za celé prázdniny viděl, protože letos to byla opravdu děsná nuda.

Těšil se, že pojede s Tomem a Štěpánem na tábor pro youtubery, ale ten byl z hygienických důvodů na poslední chvíli zrušený a čekalo ho celé léto strávené jenom s rodiči, kteří se o něho neustále přehnaně strachovali. Měli pocit, že je pořád malý kluk, a všude viděli číhat samé nebezpečí. To bylo pořád „nechoď blízko k ohni, mohl bys zakopnout a spadnout do něho“ a „nemůžeš jít plavat sám, mohl by ses utopit“.

Chlapec vzdychl a zase vykouknul z okna.

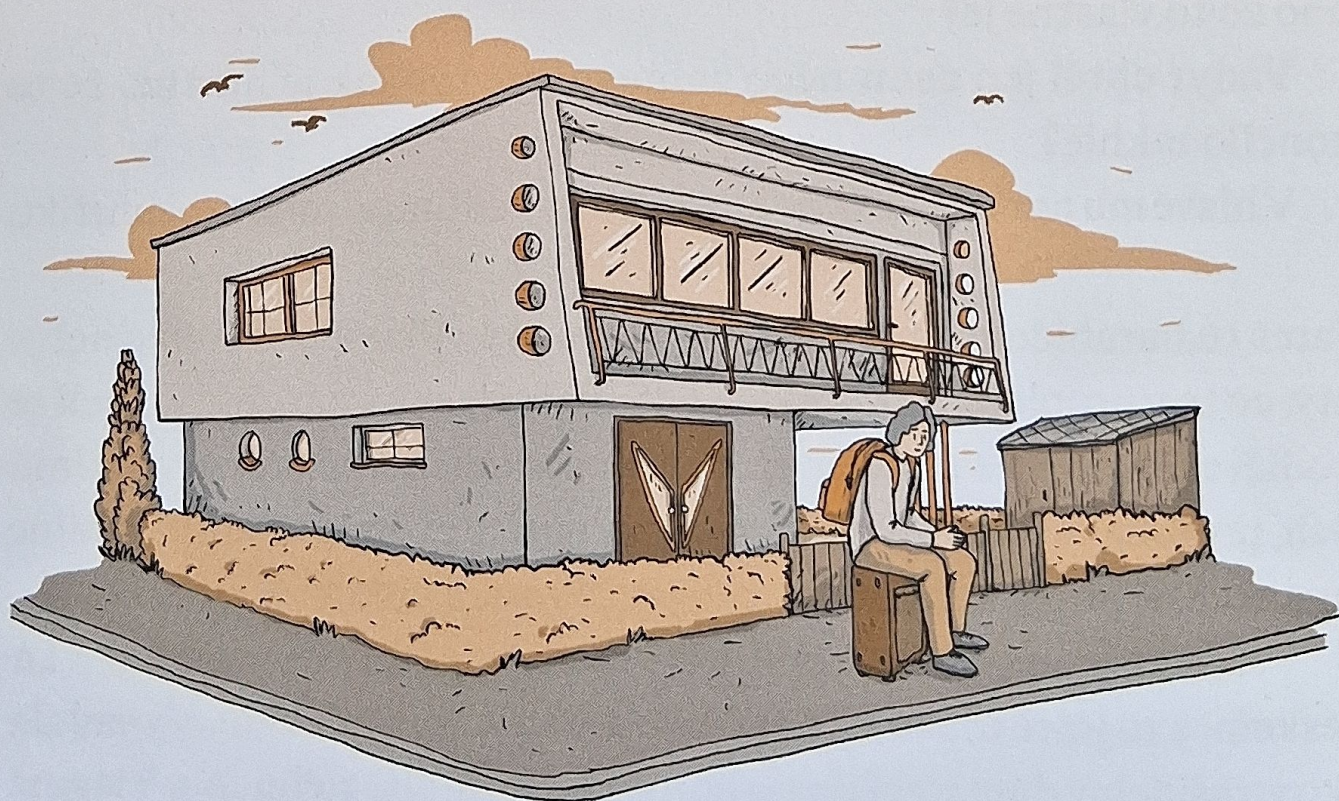
To, že konečně dojeli do jejich městečka, poznal podle domku bláznivé Hefnerky, stojícího na samém okraji. Měl u vchodu krabice se spoustou natahaných krámů a pár bedýnek bylo i na schodech k brance.

Když auto zabočovalo na příjezdovou cestu, netušil, že se jeho život za pár okamžiků změní.

Před jejich domem uviděl asi třicetiletého muže se světlými vlnitými vlasy. Byl to strejda Vašek a seděl na kufru.

„Jsem tady! O šedesát dva dní dříve. Zato vy jste tady o pět hodin později.“

Máma s tátou na něho nechápavě zírali, i oni byli po dlouhé cestě unavení a už měli všeho dost.

„Počkej, vždyť ses měl nastěhovat až prvního října.“

„Rekonstrukce začala dříve, než bylo domluveno. Najednou se všechno změnilo. Víte, že nemám změny rád, ale přizpůsobil jsem se. Vy se taky musíte přizpůsobit,“ oznámil strejda.

„Jak jinak,“ těžce vzdychl táta a podíval se na mámu zvláštním pohledem, jako kdyby chtěl říct, že se strejdou budou zase problémy.

Ano, se strejdou Vaškem bylo problémů dost, ale Mates ho měl stejně rád. Chtěl ho obejmout na přivítanou, ale včas se zarazil. Strejda Vašek neměl objímání rád, stejně jako žádný druh poplácávání, doteků, dokonce ani podání rukou.

Strejda se totiž vůbec nepodobal ostatním dospělým. Strejda se podobal jenom sám sobě. Byl to mámin o dost mladší bratr. Měl sice úplně stejné oči jako ona, ale málokdo měl šanci je vidět, pohledu do očí se vyhýbal.

„Ale já ještě nemám vyklizenou pracovnu,“ vzdychla maminka unaveně.

„Neva! Budeš spát u mě v pokoji, strejdo, vid’?“ rychle se do toho vložil Mates, protože viděl, že strejda Vašek začíná poplašeně třepat rukama, jako vždycky, když se kolem něj dělo něco, s čím nesouhlasil nebo z čeho byl nervózní. „Můžeš si lehnout na matračku a představit si, že seš jak Rychlé šípy pod stanem,“ napadlo ho ještě.

Jakákoliv zmínka o Rychlých šípech měla na strejdu Vaška přímo zázračný vliv. Říct o něm, že Rychlé šípy miluje, bylo málo, on jimi úplně žil. Znal všechny příběhy do nejmenších podrobností a dost často přirovnával různé situace k tomu, co zažili Mirek Dušín, Rychlonožka, Červenáček a Jindra Hojer s Jarkou Metelkou. Na jednu stranu to bylo trošku otravné, na druhou legrační, jako například tehdy, když se táta praštil kladivem do palce a příšerně nahlas zařval to, co by neměl, načež strejda velmi důstojně pronesl: „To Mirek Dušín nikdy neřekl sprosté slovo.“ Táta se začal smát tak, že ho bolest úplně přešla.

Všichni byli úplně vyčerpaní, navrátilci kvůli dlouhé cestě z dovolené a strejda po pětihodinovém sezení na kufříku.

Ale stejně Mates nespal moc hluboce, zdály se mu dost divoké sny. Chodil v nich po temných chodbách v tom divném domě, nehty oškra- boval loupající se omítku a do toho větve mlátily do zbytků skla v oknech kvůli silnému větru. Z toho domu se nedalo uniknout, žádné dveře nevedly ven, jen do dalších a dalších chodeb. Pěkně hnusná noční můra!

2

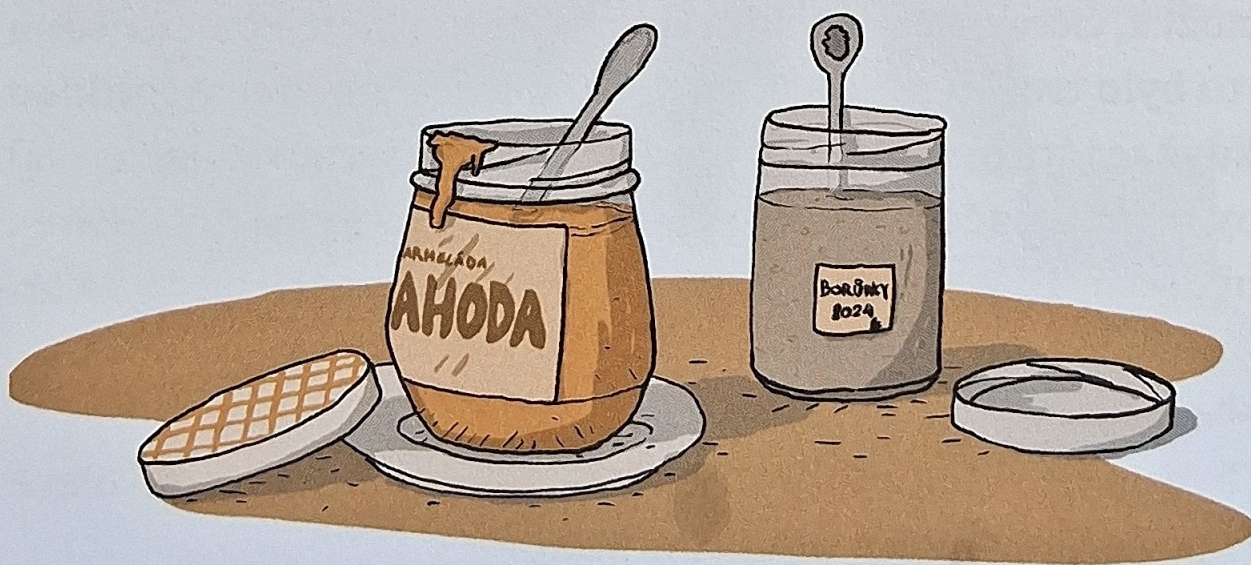
Porada

„Palačinky! Dáš si jahodovou nebo borůvkovou marmeládu?“

„Obě! Díky, mami!“ zavolal Mates nadšeně ještě z postele, okamžitě zapomněl, co se mu zdálo, a hned seběhl ze schodů.

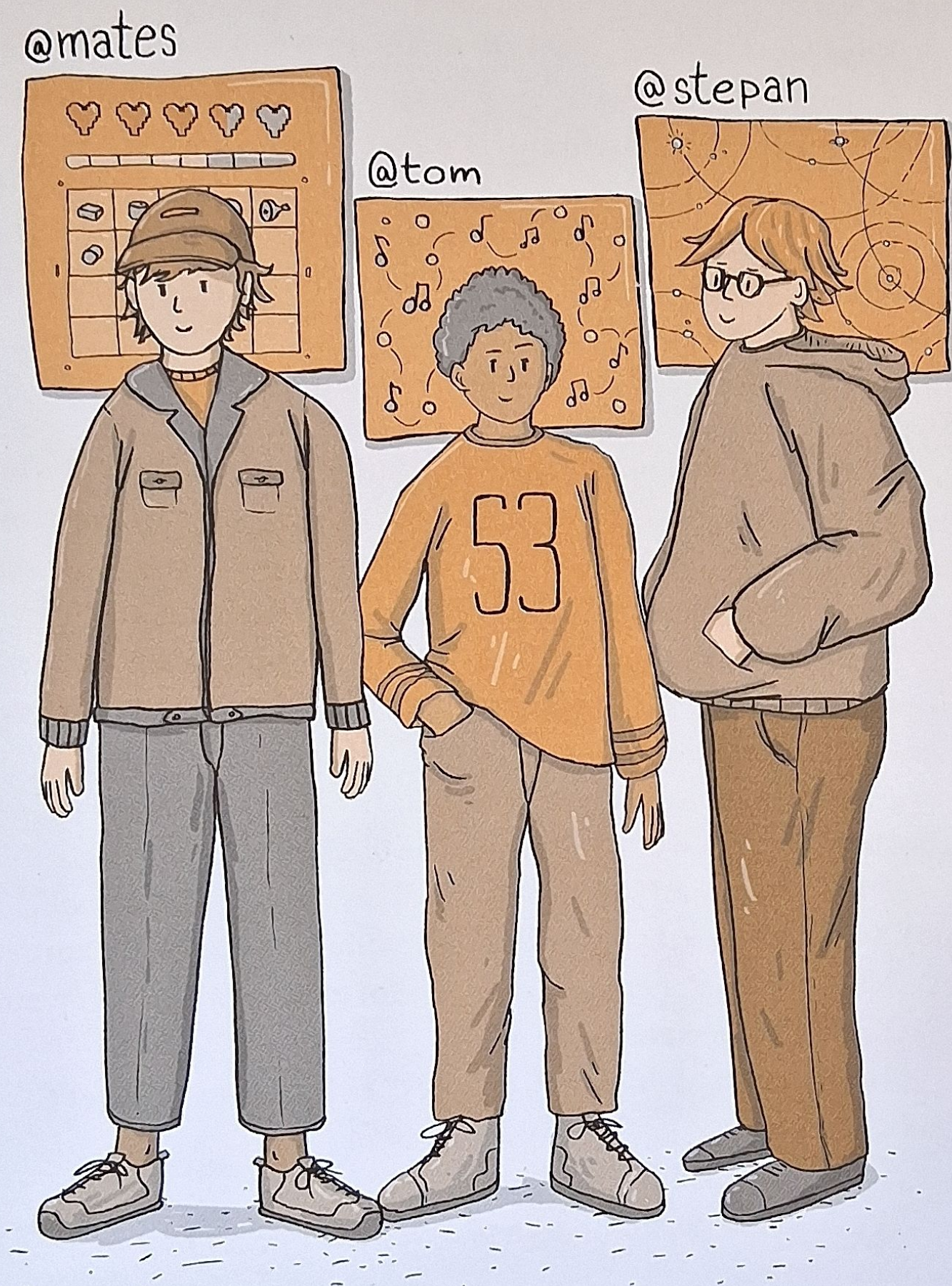
„Chtěla jsem ti ten návrat do školy trochu osladit.“

„No na školu se teda fakt netěším,“ zahuhlal Mates s plnou pusou. „Ale na Toma se Štěpánem strašně!“ Jeho nejlepší kamarádi už mu opravdu chyběli.

Kluci mají dnes odpoledne přijít k němu domů, kde si udělají poradou týkající se jejich youtube kanálu, možná si i zahrají něco na počítači.

Jenomže když se domlouvali, neměl tušení, že už u nich bude bydlet strejda. Mates si musel přiznat, že se za strejdu stydí a vůbec si není

jistý, co na jeho zvláštní chování budou říkat kluci. Strejda se nepodobal žádnému jinému dospělému. Podobal se jen sám sobě.

Ani si nevzpomínal, jestli jim o něm někdy říkal, ale spíš ne. Za jiných okolností strejda bydlel v chráněném bydlení, a když se scházeli jako rodina, bývalo to nejčastěji u babičky, k nim domů na návštěvu jezdil jen občas a nikdy ne na moc dlouho, byl hodně háklivý na svůj denní režim.

Když kluci dorazili, rychle je zatáhl do svého pokoje a s uspokojením zjistil, že matračka na zemi už není, ani žádná další stopa strejdovy přítomnosti. Máma mu asi hned ráno rychle vyklidila pracovnu a ubytovala ho tam.

Pustili počítač, ale nejdřív chtěli pořádně probrat prázdniny.

„Já jsem byl tak naštvanej, když nám zrušili ten tábor!“ vyhrkl Tom, který měl z nich nejprudší povahu a hned říkal, co si myslí.

„Mohli jsme tam něco zažít. A hlavně se něco naučit,“ přikyvoval Štěpán.

„To teda. Sledovanost nám hrozně klesla,“ povzdechl si Mates.

„Jo, komentujeme hry, ale musíme si přiznat, že v tom asi nejsme moc dobří,“ zachmuřil se Tom. „Ostatní jsou prostě lepší. Asi bychom měli vymyslet něco jiného, něco, co nikdo jiný nedělá.“

„Ale co? Moje prázdniny byly docela nuda, vůbec nic se nedělo a dovolená s rodiči už byla úplná pruda. Jediná dobrá věc byla ta, že jsem se nemusel učit,“ zavrčel Tom.

„Tak co, mám zkusit hledat nějakou inspiraci?“ obrátil se Mates k počítači, když se ozvalo zaklepání na dveře.

„Dále.“ Mates myslel, že mu jde máma sebrat špinavé oblečení, ale k jeho zděšení to byl strejda. Když uviděl dva cizí kluky, zarazil se.

„Nechal jsem tu nabíječku na mobilní telefon, ale přijdu později,“ snažil se hned vycouvat.

„To nemusíte, kde jste ji nechal?“ ochotně se nabízel Štěpán. „Podám vám ji.“

„Od cizích lidí si nic neberu.“

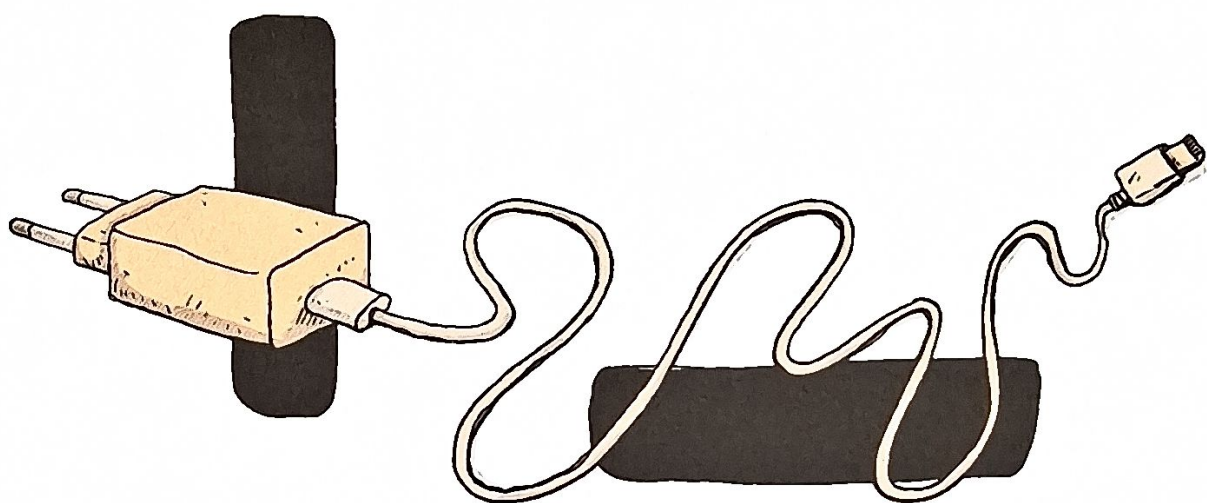
Tom a Štěpán vykulili oči a překvapeně mlčeli. Pak se tázavě obrátili na Matesa.

„Tohle je můj strejda Vašek, který u nás bude nějakou dobu bydlet, a tohle jsou, strejdo, moji nejlepší kamarádi, Tom a Štěpán.“

Strejda spokojeně přikývl. „Tak teď mi můžeš tu nabíječku podat.“

Štěpán mu ji s povytaženým obočím podal a prohlížel si strejdu jako nějaký vzácný exemplář, ale strejda na něho koukal s podobným zájmem.

„Štěpán. Jako Štěpán Mažňák. Soupeř Otakara Losny o titul Velkého Vonta v Záhadě hlavolamu. Je hrubý a agresivní. Ale to ty nejsi, nabídl jsi mi pomoc.“

Štěpán už se neudržel a vyprskl smíchy. „Promiňte,“ zčervenal. Nechtěl Matesova strejdu urazit a Matesa taky ne, všiml si, že se kamarád celou dobu tváří trochu divně.

„Nemusíš se omlouvat. Asi jsi ještě nepotkal neurodivergentního člověka,“ podotkl strejda Vašek.

„Koho?“

„Jsem na autistickém spektru, moje centrální nervová soustava funguje jinak než vaše. Vy jste entéčka. Neurotypici.“

„Hustý,“ vydechl Tom a zapomněl zavřít pus, což mu strejda hned připomenul, pak si vzal nabíječku a odešel.

„Tvůj strejda...“ začal Štěpán, ale Mates ho předběhl.

„No, je trochu zvláštní, ale jinak fajn. On hrozně miluje Rychlé šípy, takže když zjistil, že se jmenuješ Štěpán, nemohl si pomoci. Všechno k těm Rychlým šípům pořád přirovnává, zná je úplně nazpaměť, každou maličkost. Ke všem narozeninám a Vánocům mi dává jejich knihy a komiksy.“

„Fakt?“ podivil se Tom.

„Náhodou je dobřej, je s ním sranda, ne?“ zhodnotil strejdu Štěpán.

„Jo. Většinou jo. Má dost dobrý smysl pro humor, jenom trochu neobvyklý.“

„To bych řekl!“

Pak se všichni tři obrátili k počítači a prohlíželi youtube ve snaze najít něco zajímavého, co by mohli začít točit.

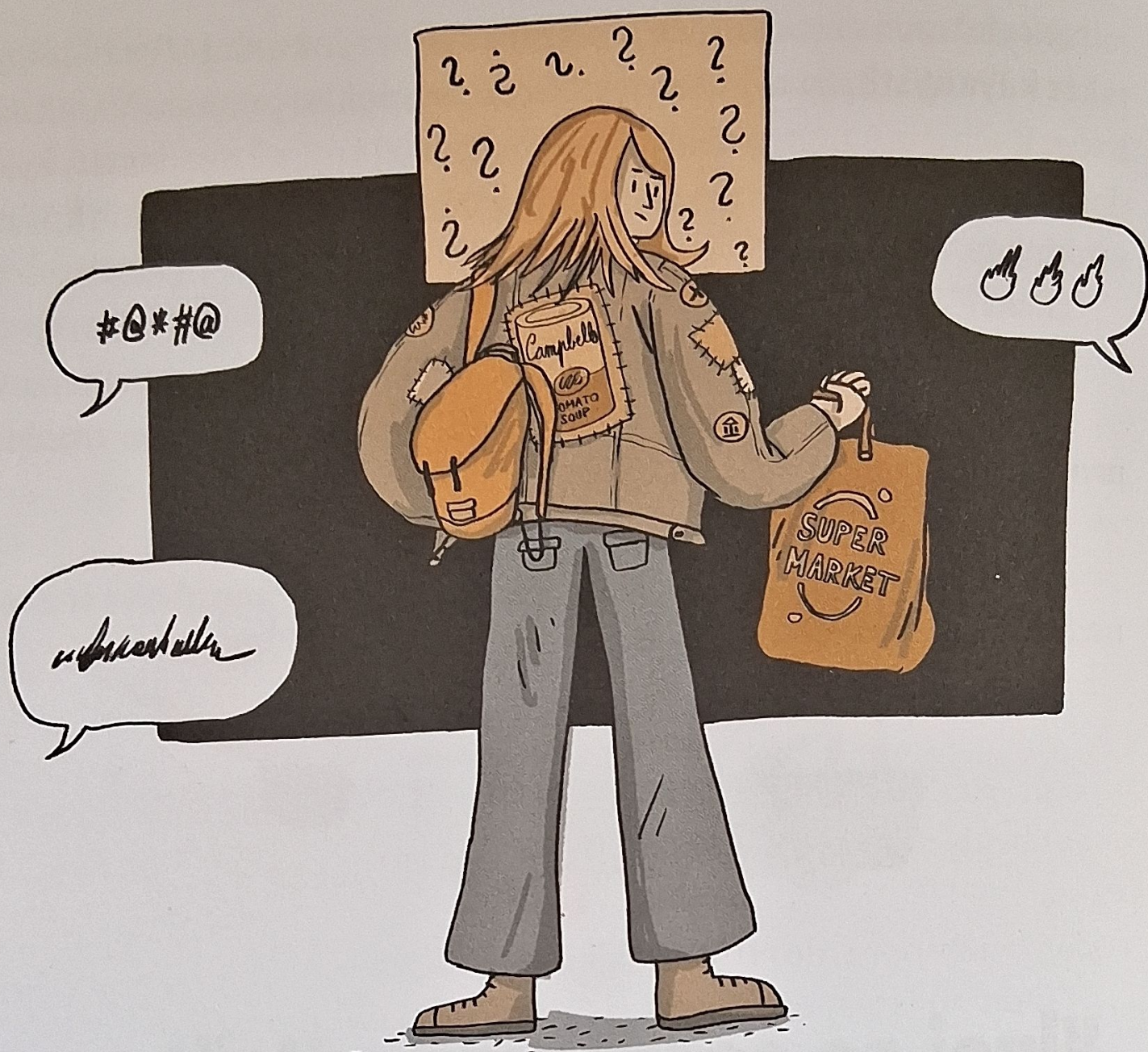
3

Kluci se seznamují s Vaškem

„To je teda hnusně,“ zabručel otráveně Tom při pohledu z okna třídy.

„Z prázdnin nezbylo nic,“ vzdychl Štěpán. „A tady ve škole je to teprve děsný.“

Měl pravdu, po prázdninové atmosféře už nebyla ani stopa. Nebe bylo zatažené, těžké šedé mraky visely nízko nad zemí a pořád poprchávalo. A ve třídě taky panovala divná nálada. Od prvního září s nimi začala chodit nová holka, jmenovala se Karolína. Měla dlouhé rezavé vlasy a zelené oči a do třídy vnesla zvláštní chaos, protože byla hodně drzá, odmlouvala učitelům a vůbec se nesnažila zapadnout mezi ostatní děvčata a najít si nějakou kamarádku. To všechno mělo za následek, že se o ní začaly říkat nejrůznější věci.

„Prý byla v pastáku!“

„Ne, prý musela odejít z bývalé školy, protože něco ukradla.“

Ty řeči se k ní samozřejmě dostaly a Karolína byla čím dál drzejší a na všechny dost jedovatá. Mates s ní dostal společný úkol do angličtiny, zkusil na ni několikrát promluvit, aby si rozdělili, co kdo přeloží, ale bez úspěchu.

„Takže ty k tomu úkolu neuděláš nic?“

„Nejsem žádná šprtka,“ ušklíbla se holka.

„Jaká šprtka?“ rozčílil se Mates. „Máme ten úkol společně, a když neuděláš svoji půlku, tak špatnou známku dostaneme oba!“

„Jo. Jenomže mně je to jedno.“

Mates nad ní pokrčil rameny a řekl si, že úkol raději udělá sám, ještě by kvůli ní slízl špatnou známku hned na začátku školního roku. Není jeho věc se o tu holku starat, postará se aspoň sám o sebe. Co jiného může dělat?

Vždycky když byli kluci u nich doma, strejda Vašek se osmělil a stávil se u nich v pokoji. Dopoledne trávil u notebooku, pracoval z domu na nějaký menší úvazek, aby měl vlastní peníze, ale odpoledne míval volno. Prohodil s nimi vždycky pár vět a občas se chvíli dívali společně na počítač. Dost často jim vykládal nějakou příhodu a uměl vyprávět opravdu dobře. Poslouchat jeho historky bylo dokonce zábavnější než hrát počítačovou hru.

„Spali jsme pod stanem, když jsme jezdili na výpravy..., vyrobili jsme si vory a pluli s nimi po řece..., lezli jsme úzkým kaňonem, když na nás cizí kluci začali házet kameny..., našli jsme opuštěného kluka, kterému jsme pomohli, řešili jsme různé kvízy a taky záhady...“ Strejda měl dobrý hlas, skoro jako hlasatel v rádiu, a na rozdíl od běžných věcí, kdy mluvil trochu jako robot, tady do příběhů vkládal napětí a v jeho podání zněly opravdu strašně zajímavě.

„Teda, to jste měl fakt dobrodružné dětství! Byl jste ve Skautu, nebo kde jste to všechno zažil?“ zeptal se Štěpán zvědavě.

Strejda zmlkl, pak se zvedl a odešel pryč z pokoje.

„Řekl jsem něco špatně?“ polekal se Štěpán.

„Strejdo! Počkej! Vrať se! Stalo se něco?“

Strejda se vrátil do pokoje a ještě chvíli mlčel.

„Promiňte, já jsem nechtěl...“ zahuhlal omluvně Štěpán.

„Nemohl jsem do Skautu. Mám těžké astma, a hlavně cukrovku.“ Strejda to řekl oznamovacím způsobem, jako by jenom sděloval normální informaci, ale Mates si všiml, že se mu zaleskly oči. „Všechna tahle dobrodružství, o kterých jsem mluvil, se stala Rychlým šípům.“

„Vy ty příběhy umíte nazpaměť?“

„Ano.“

„Jé, tak to je škoda, že jste nemohl na výpravy, když vás to tak baví.“

„Stejně bych neměl s kým jet.“

Kluci se zarazili a podívali se na sebe.

„Neměl jsem žádné kamarády, se kterými bychom mohli utvořit klub, lovit bobříky, jezdit na tábory a na výpravy, řešit kvízy a luštit hádanky. Vždycky se mi všichni spíš posmívali a o kamarádství se mnou neměli zájem.“

Mates, Štěpán a Tom vůbec nevěděli, co na to mají říct. Mates se zavrtěl a odkašlal si, otevřel pusku, ale pak ji zase zavřel. Strejda pokrčil rameny, odešel z pokoje a zůstalo po něm ticho a rozpaky.

„Ty jo, to je teda dost smutný,“ povzdechl si po nějaké době Štěpán.

„Že má astma a cukrovku, s tím se nedá nic dělat. Ale že neměl kamarády, to si nedovedu vůbec představit!“ vykulil oči Mates. „Kdybych vás neměl, kluci...“ nedořekl, ale Štěpán s Tomem přesně věděli, co právě teď cítí. „Akorát jsme teda nikdy moc žádné dobrodružství nezažili.“

„Co jsou to bobříci?“

„Počkej, to bylo tady,“ vzpomněl si Mates a vytáhl knihu Hoši od bobří řeky. Pak se obrátil k počítači a zadal slovo bobříci do vyhledávače. „Koukej, původně jich bylo třináct, a teď je jich už dvacet šest.“

„Ukaž?“ Kluci se naklonili k počítači. Pročítali názvy bobříků a občas se zasmáli. „Někteří ti bobříci jsou fakt vtipní, třeba dobrých činů nebo ušlechtilosti, o ty bys měl usilovat, Tome! To by ti prospělo.“ Štěpán se smíchem štouchl do Toma.

„Jo? A co tobě bobřík osamělosti? Nebo mlčení, že by byl od tebe na chvíli pokoj, dost toho nakecáš,“ oplatil mu to Tom.

Štěpán se trochu zamračil, s tím kecáním to totiž byla pravda. Ze všech kluků toho namluvil nejvíc a uměl se bavit i s cizími lidmi, což mu Mates trochu záviděl.

„Všem by nám prospěl bobřík odvahy,“ vložil se do jejich popichování Mates. „Máme rodiče pořád za zadkem, aspoň mě teda naši nic nedovolí a nikam mě nepustí. Kdybyste slyšeli ty máminy hlášky! Čte na internetu o tom, jak se někdo někde zabil, a okamžitě mi zakáže další věc, třeba vytáhla všechny šňůrky z mikin, protože se někde někdo uškrtil, a teď mi dává kázání, že by mě mohl někdo zatáhnout do dodávky a ukradnout, chápete to?“

„U nás je to úplně stejné!“ přizvukovali kluci.

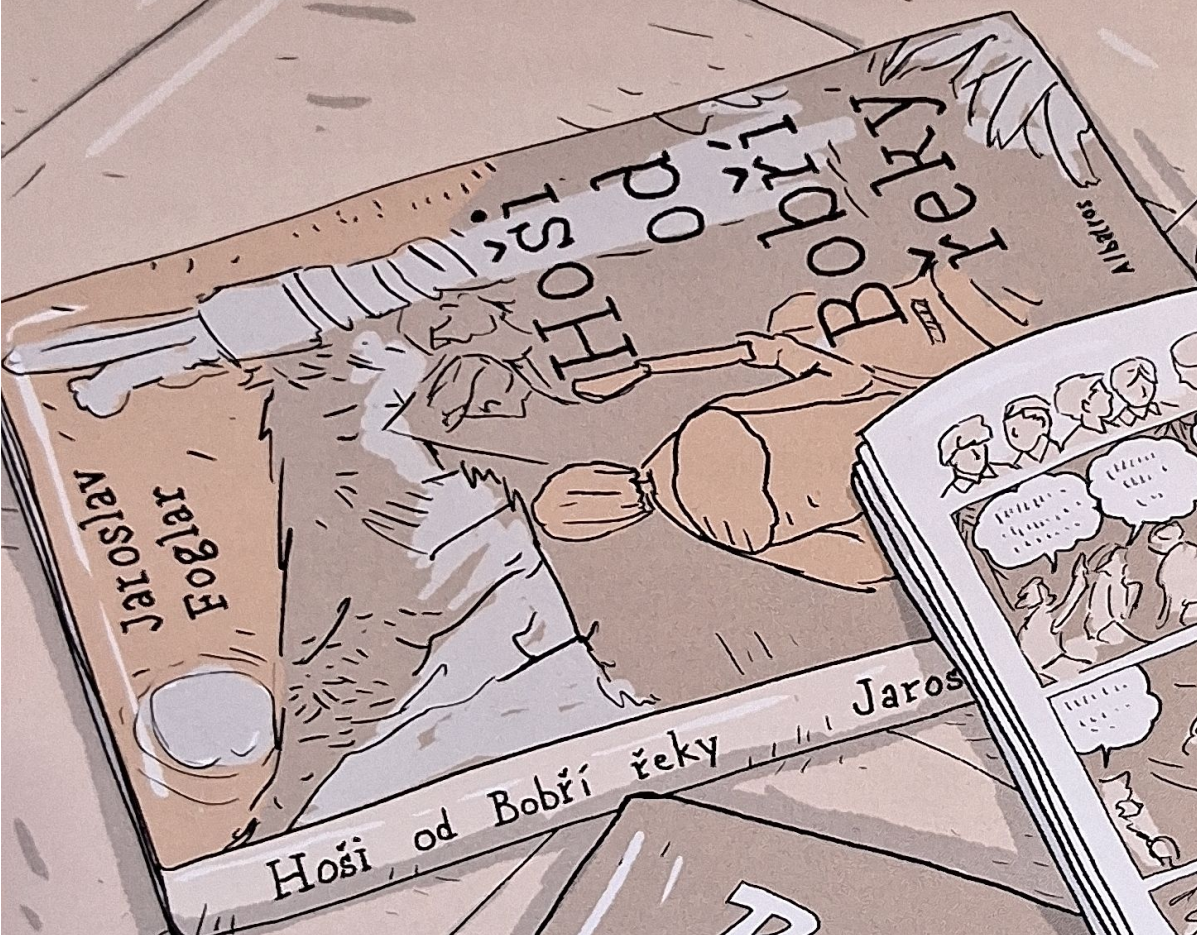
„Koukněte, tady v knihovně mám spoustu komiksů a knížek o Rychlých šípech. Kdybyste je četli, viděli byste, že ti kluci byli pořád na ulici nebo někde venku. Taky se tam často strhla nějaká bitka. Tenkrát byla úplně jiná doba.“

„Můžu si to půjčit?“

„A můžu i já? Komiksy mám rád.“

Kluci si nabrali sešity a knihy, rozloučili se a vydali se domů.

Nová holka

Druhý den ve škole o velké přestávce opět přišla řeč na bobříky.

„Matesi, jak jsi mluvil o tom bobříkovi odvahy, něco mě napadlo. Kluci, klidně mi řekněte, jestli se vám to bude zdát jako blbost. Včera jsem si do youtube zadával ty bobříky a nikdo to moc nedělá.“

„No nedivím se,“ ušklíbl se Štěpán.

„Ne, počkej. Jsou tam videa, jak někdo třeba plní bobříka odvahy, ale je to pro malá děcka. My bychom to mohli pojmout jako čelendže, jakože výzvy, víte co. Inspirovali bychom se těmi bobříky, ale udělali bychom si to po svém, přizpůsobili to. A uvidíme, jak to zabere, bude to něco úplně jiného, než co dělají ostatní.“

„Nevím...“ řekl Štěpán trochu pochybovačně, ale bylo poznat, že nad tím začíná přemýšlet.

„Prázdniny stály dost za prd,“ přidal se Mates. „Chci konečně nějaké zážitky! Tom má pravdu, je to dobrý nápad. Pořád poslouchám ty strejdovy příhody a teď bychom je mohli zažít taky, nemyslíte?“

Jejich debatu přerušilo nějaké chichotání. Holky měly skloněné hlavy nad mobily a něco si špitaly, občas se ohlédly po Karolíně a zase se chichotaly dál.

Karolína byla otočená, takže ji nemohly vidět, ale Mates si všiml, že celá zrudla. Předstírala, že si jich vůbec nevšímá, ale prozrazovaly ji trochu se třesoucí ruce. Něco mu na to všem bylo povědomé, ale nevěděl co. Pak se však odvrátil, protože ho to vlastně moc nezajímalo. Karolína mu byla dost protivná, když ho s tím úkolem tak odbyla.

V jídelně se tomu ale vyhnout nešlo.

„Karolína bydlí u bláznivé Hefnerky, věděli jste to?“ prozradily holky klukům.